

Prolog

SEÂRȘITUL EREI DINOZAUROLOR

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, *foarte, foarte* multă vreme în urmă. Cu catralioane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră.

TOM FLETCHER

Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimile. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii și pisicile, cu un fel de țepi ascuțiți pe spinare. Existau unii uluitor de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturile mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știu că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamozaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamozaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaipomenită grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, josnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamozaurus și lui Tatlodocus nu la harababură le stătea mintea în primul rând, pentru că lăsaseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se vedeau nicăieri!

Așa cum vă puteți imagina, Mamozaurus și Tatlodocus erau distruși. Au rămas între ruinele cuibului lor, unde au plâns și s-au văitat îndelung, până când soarele a apus, iar luna și stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

Printre copacii uriași bătea în noaptea aceea un vânticel și o rază de lună și-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-odată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted și lucios care reflecta raza de sub un morman de oase și țărână. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele și molozul, și iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **OU** care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânzi. Poate că tâlharii își umpluseră deja burțile lacome sau poate că oul se rostogolise și nu-l văzuseră, în furia cu care le spărgeau și le făceau una cu pământul pe celelalte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamozaurus și lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranță înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume și nu aveau să îngăduie să i se mai întâmple vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuși pe cale să se întâmple – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

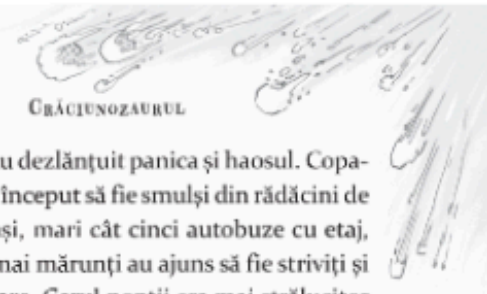
TOM FLETCHER

Ceva **important.**
Ceva **astronomic,**
intergalactic,
extraterestru
de important!

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul distrus al dinozaurilor a devenit dintr-odată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozaurus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevenindu-le să creadă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transformat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjâind pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țâșnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu viteză drept în jos, ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

CRĂCIUNOZAUURUL

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copacii în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cinci autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviți și călcați în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai rămăsese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiți de mulțime, trași într-o parte și împinși în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, așa-i? Ei bine, genialilor atoateștiutori, de fapt nu s-a întâmplat deloc așa!

TOM FLETCHER

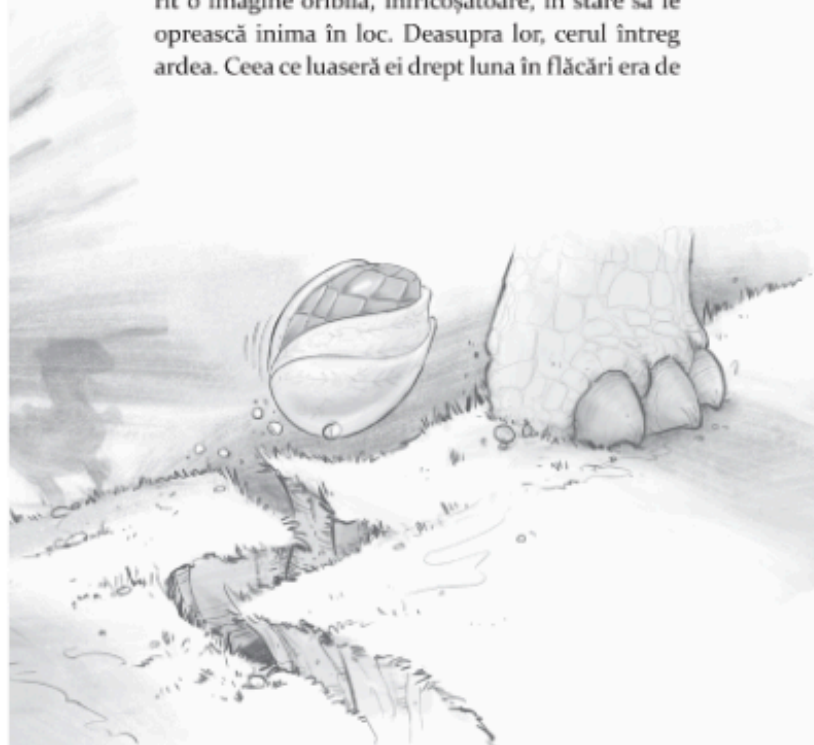
Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expedit în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamozaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care ba topăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare

CRĂCIUNOZAUROUL

dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamozaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și dibuie oul, Mamozaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le oprească inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era de

TOM FLETCHER

fapt un meteorit gigantic care se prăbușea cu viteză, gata să facă țândări orice planetă. Zburase din adâncurile cele mai adânci ale spațiului și acum era pe cale să se izbească de planeta Pământ și să șteargă dinozaurii de pe fața ei pentru totdeauna!

Dar chiar înainte ca acel meteorit să facă figura cu izbitul, norocosul ou s-a rostogolit până la marginea unei faleze înalte și zimțuite, aflate sus de tot deasupra oceanului furios. Mamozaurus și Tatlodocus n-au putut decât să stea și să se uite neajutorați cum ultimul lor ou prețios, cu micul lor pui de dinozaur înăuntru, s-a clătinat încet pe marginea falezei și a dispărut din vedere.

A dispărut pentru totdeauna.

Oul a căzut drept, trecând la numai câțiva milimetri pe lângă colții de stâncă ai falezei. Chiar că era un ou foarte norocos! A făcut liniștit băldâbâc în oceanul de dedesubt, ca o pietricică într-un lac, și s-a scufundat cât ai clipi în bezna lui, părăsind haosul incandescent al lumii de deasupra valurilor. S-a oprit în cele din urmă pe un loc moale și adăpostit de pe fundul oceanului, în timp ce meteoritul pe care îl lăsase în urmă s-a prăbușit necruțător și s-a izbit de pământ, distrugând toți dinozaurii care trăiau pe planetă.

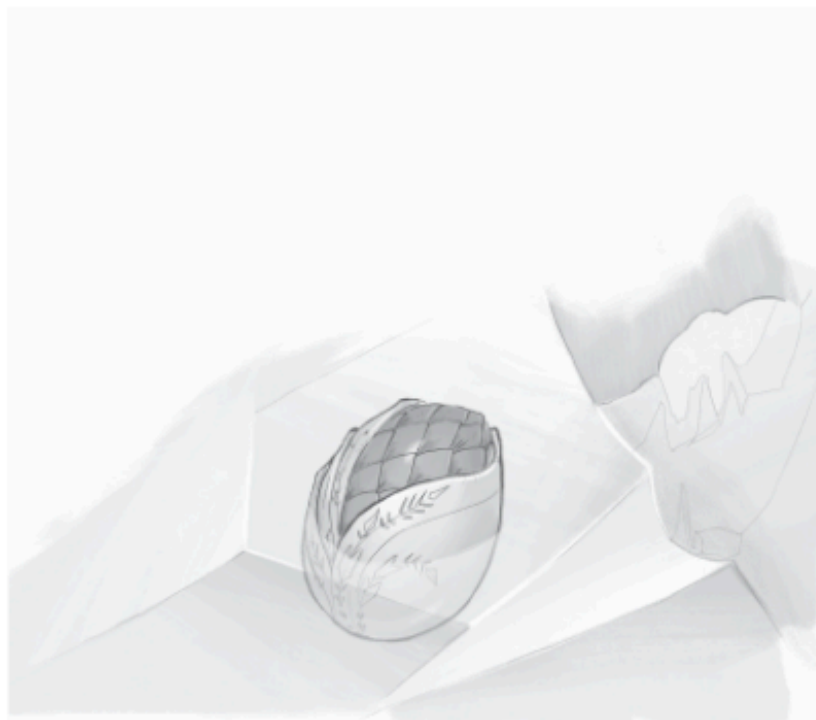
Mai puțin unul: pe cel din ou!

CRĂCIUNOZAUROUL

În vreme ce oul zăcea liniștit pe fundul oceanului, lumea a ars în continuare – și apoi a înghețat bocnă, într-o epocă de gheață care avea să dureze mii și mii de ani.

Iar oul a rămas acolo, acoperit de gheață, împietrit în timp, așteptând să fie descoperit...

Capitolul trei

FUNDUL LUI MOȘ CRĂCIUN

Ați văzut vreodată o casă mai mare decât o școală? Așa-i casa Moșului.

Ați văzut vreodată o casă mai mare decât un castel? Așa-i casa Moșului.

Ați văzut vreodată o casă mai mare decât Luna?

Ei, casa lui Moș Crăciun nu-i chiar așa de mare. Dar este absolut

Uriașă!

Imaginați-vă cea mai mare, cea mai impozantă casă pe care ați văzut-o vreodată. Iar acum imaginați-vă că este construită toată din lemn masiv și rezistent, ca o colibă uriașă din bușteni. Adăugați-i un turn uriaș și răsucit, patru coșuri înalte care pu-
făie nori de fum plini de scânteii și nouăzeci și nouă

de ferestre din sticlă viu colorată (plus una din sticlă mată, cea de la baia lui Moș Crăciun).

Acum imaginați-vă la intrare o ușă enormă din lemn gros și noduros de pin, cu un mâner strălucitor în formă de fulg făcut din gheață groasă, incasabilă. Pe vremuri, spre ușă ducea o potecă din bolovani mari, rotunzi, dar spiridușii reușeau cu mare greutate să meargă pe ea, așa că Moșul o înlocuise cu un derdeluș, iar spiridușii coborau acum până la ușa de la intrare pe niște săniuțe miniaturale.

De fiecare parte a părții, imaginați-vă o grădină întinsă, doldora de pomi de Crăciun acoperiți de zăpadă.

Asta era Ferma de Zăpadă de la Polul Nord.

Aici trăia Moș Crăciun, fix în mijlocul Polului Nord.

Trompețică și restul celorlalți locuiau foarte aproape: în celălalt capăt al părții de săniuș se afla orașul spiridușilor (mare cam cât un sătuc omenesc). Acolo erau grajduri încăpătoare pentru reni, cu acoperișuri de trei ori mai înalte decât cele obișnuite, ca să poată zbura înăuntru. Un teren de minigolf, cu tematică de Crăciun. Un cinematograful unde rulau cele mai grozave filme despre Crăciun. O bibliotecă (plină cu povești de Crăciun). Patru cafenele care se numeau toate Steaua Polară. Un patinoar (care era de fapt piscina mereu înghețată

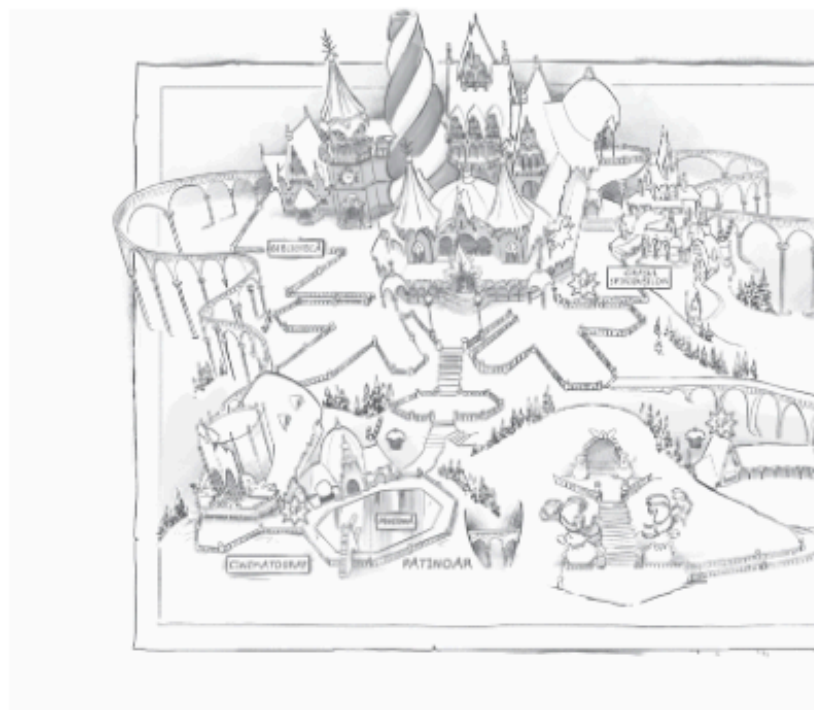

TOM FLETCHER

a Moşului). Şi pentru că spiriduşilor le plăcea atât de mult să mănânce – în special dulciuri – fiecare al doilea magazin era fie de zaharicale, fie cofetărie, aşa că aerul mirosea tot timpul a zahăr cald şi a turţiţe proaspete. Şi mai existau multe alte lucruri! Iată o mică hartă, ca să puteţi înţelege...

Era minunat să locuieşti acolo!

Trompeţică, Picăţică, Scânteioară, Botişor, Gogoşică, Bolfoşel, Fărâmiţă şi Muguraş au dat buzna

CRĂCIUNOZAUROL

în Ferma de Zăpadă prin uşile enorme de lemn de
la intrare, apoi s-au împleticit pe hol, cocoşaţi sub
greutatea oului îngheţat, pe care îl cărau în spate.

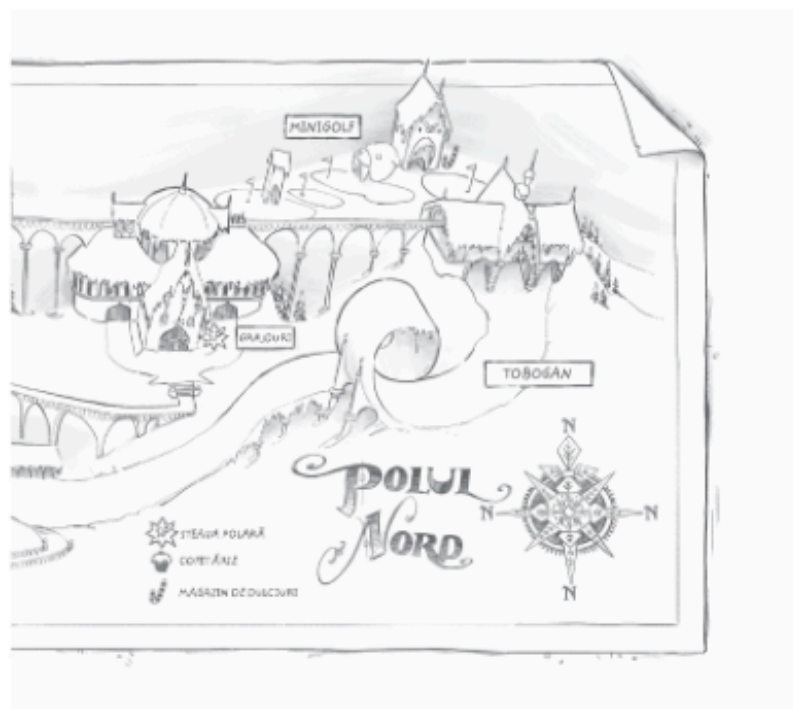
Hai Incoace, Moş Crăciun!

Vino să ne-ajuti!

Oul ăsta-i tare greu

Pentru spiriduşi mici!

au strigat cei opt spiriduşi.

TOM FLETCHER

S-a auzit dintr-odată **BUM-BUMUL** unor ciubote grele care se apropiau de holul unde aşteptau cei opt descoperitori ai oului. Pe urmă, paşii s-au oprit şi vreme de-o clipă s-a făcut linişte. Apoi ca din senin a apărut din tavan un bărbat deosebit de mare şi de gras, aşezat pe un trapez de circ.

Era Moş Crăciun – aşa îi plăcea lui, să-şi facă de fiecare dată o intrare pe cinste!

Era cel mai voinic bărbat pe care vi l-aţi putea imagina. Gândiţi-vă la două dintre cele mai grase rude ale voastre (nu contează care, nu vor şti că la ele v-aţi gândit). Iar acum închipuiţi-vă că alcătuiască împreună o singură persoană. Da, *asa* de voinic era Moş Crăciun – şi nu era doar gras, ci de-a dreptul **grandios!**

Măsura pe puţin cât cincizeci de spiriduşi laolaltă, şi totuşi, pentru un bărbat de asemenea dimensiuni, Moşul se dovedea surprinzător de sprinten.

Era cel mai rapid alergător din emisfera nordică.

Putea dansa pe vârfuri ca o balerină.

Putea face tumbe şi salturi pe spate, ca un ninja uriaş, invizibil.

Mersese odată pe frânghie de la Polul Nord până la Polul Sud... plus încă jumătate de drum înapoi (pe urmă îl căraseră acasă cu sania din cauza unei băşici supărătoare la picior).

Moş Crăciun a făcut un triplu salt pe spate şi pe urmă s-a rostogolit de două ori peste cap de-a

lungul holului mare de la intrare, oprindu-se la numai câțiva milimetri de grupul spiridușilor, cu costumul lui roșu dintr-o bucată întins zdravăn peste burta rotundă. A sărit și le-a dat ocol în vârful picioarelor, cercetând încântat obiectul pe care îl cărau în spate, încă ascuns sub hainele lor îmblănite de spiriduși.

— Cât de *palpitant*! a zis flușturistic Moșul. *Strașnic* de uimitor! Fascinant! *O*, ce privește mirobolantă! *O*, ce minunăție! Ce mister nedumeritor! Ce nedumerire misterioasă! Ce-aveți voi acolo, puicușorilor? Pot să pun mâna? Să mă uit? Stați așa că știu ce-i asta. *Păi nu?* Mi se pare cât se poate de evident. Este... este... *Ce să fie?*

Spiridușii au ridicat atunci hainele și fularele și au dat la iveală coaja lucioasă a oului gigantic.

— *Hmmmmmm!* a zis curios Moșul.

— *Hmmmmmmmm!* au repetat spiridușii.

— Interesant odorul... a șoptit Moș Crăciun prin mustața lui stufoasă și zburlită.

— *Foarte* interesant odorul... au răspuns spiridușii, sperând că Moșul o să spună ceva care să rimeze.

— Și unde-și avea *cuibușorul*? a întrebat Moșul.

Părea mai degrabă impresionat de el însuși că reușise să găsească o rimă, pentru că de obicei se dovedea complet nepriceput la vorbit în versuri cu spiridușii.

— În gheață! Era înghețat. Mare noroc că nu s-a spart! a strigat Muguraș.

— Fir-ar să fie! a zis Moșul, părând deodată foarte preocupat. Dacă oul ăsta a rămas blocat în minele de gheață înseamnă că trebuie să aibă o vârstă venerabilă. Chiar mai venerabilă decât a mea, care am cinci sute și... nu, șase sute și cincizeci... și douăzeci... *Aolică!* Se pare că am uitat câți ani am!

Spiridușii s-au privit unii pe alții, pe jumătate stârniți de enigma bătrânului ou înghețat, pe jumătate îngrijorați că Moșul începuse să vorbească fără absolut nicio grijă pentru ritm și rimă.

— Ce-am putea face cu un ou înghețat? a întrebat Scânteioară.

— Să-l fierbem și să ne punem pe mâncat? a răspuns Bolfoșel.

Chiar atunci oul s-a scuturat din nou.

— Să-l fierbeți? Să-l mâncați? a strigat Moșul. Gașcă neroadă de nătăfleți de-o șchioapă, nu se poate să facem așa ceva. În oul ăsta e ceva. Ceva viu! Acest ou are nevoie să fie încălzit încetul cu încetul. Să fie cocolit. Să fie *iubit!* Acest ou are nevoie să se așeze mama lui pe el așa cum se așază cloșca pe ouă.

Moș Crăciun s-a uitat prin încăpere ca și cum spera să descopere vreo cloșcă gigantică dispusă să se așeze pe ou și să-l încălzească.

— Moș Crăciun, n-avem o mamă pentru acest ou. Va fi nevoie de un alt popou! a zis Trompețică,

TOM FLETCHER

spiridușul care încerca să spună cât putea de des cuvinte precum *popou* și *fund*.

— Pe toți clopoțelii, ai dreptate, Trompețică! a zis Moșul. Al cui fund să fie oare suficient de mare cât să poată încălzi oul ăsta înghețat?

Spiridușii au început imediat să cânte cam așa:

Ne trebuie un fund să încălzim un ou
Dar spiridușii au așezătura mică.
Dacă ne așezăm cu toții, la o adică,
Vor îngheța doar fundurile noastre – rău.

Deci nu-i de noi – ce ăând protest!
De-ar face-o spiridușii, ar dura un an!
Mai bine-am pune ochii pe-un plăvan,
Cineva de la Pol cu fund domnesc!

Spiridușii și-au terminat cântecul și dansul stând în genunchi și arătându-l cu degetelele lor pe Moș Crăciun.

— Eu? a zis Moșul. Nu pot sta *eu* pe ou. Crăciunul e cât coala – sunt atâtea lucruri de pus la punct... de făcut pachete... de învelit în hârtie...

Moșul șovăia, dar în adâncul sufletului știa ce era de făcut și știa că numai *el* putea să ducă treaba la bun sfârșit. N-aveau decât să se ocupe spiridușii de toate pregătirile pentru Crăciun. El trebuia să-și parcheze fundul uriaș, săltăreț și cald deasupra oului înghețat.

Așa că exact asta a făcut!

Capitolul patru

ÎNĂUNTRUL OULUI

Moș Crăciun a stat pe ou zi și noapte. Era teribil de incomod, după cum sunt sigur că vă dați seama, dar spiridușii îi pregăteau în fiecare zi micul dejun, brunch-ul, gustarea de la ora unsprezece, prânzul, ceaiul, cina și supeul și i le aduceau pe tavă (împreună cu un cântec). I-au cărat până și televizorul în camera folosită provizoriu pentru clocit – cea de lângă cazanul de încălzire –, ca Moșul să se poată uita la filmele lui preferate de Crăciun (majoritatea erau despre el!), în timp ce oul gigantic se dezgheța sub șezutu-i enorm.

Câteodată, oul se zgâlțâia puțin și, cu cât zăbovea Moșul mai mult așezat pe el, cu atât se hâțâna mai des! Moș Crăciun știa că asta era semnul că dosul lui cald își făcea treaba.

Dar timpul nu era de partea oului. Fiecare zi care trecea aducea Crăciunul cu o zi mai aproape.

TOM FLETCHER

— Hai, scutură-ou, orice ai fi tu! Dacă nu-i dai bătaie și nu ieși din coajă până în Ajunul Crăciunului, n-o să am de-ales și te las baltă! Nu-mi place să mă dau bătut, dar mă așteaptă copiii. E datoria mea, să știi, a șoptit îngrijorat Moșul când ceasul a bătut miezul nopții, dând semn că se mai terminase o zi fără ca din ou să iasă la iveală ce era înăuntru.

În acel moment, Moșului i-a venit o idee. Poate că oul s-ar fi clocit mai repede dacă în încăpere ar fi fost și mai cald.

— Trompețică, dă imediat încălzirea centrală la maximum! a ordonat el.

După câteva ore, în fermă se încălzise ca în saună. Muguraș își tăiasă de-a dreptul cracii pantalonilor și îi făcuse scurți. N-a durat mult și restul spiridușilor au ajuns la concluzia că era o idee strașnică și au procedat la fel, iar pentru prima oară în istoria Polului Nord magazinul de suvenir din orașul spiridușilor a început să vândă veste tricotate în loc de pulovere și șepci în loc de căciuli îmblănite de spiriduș. În ferma lui Moș Crăciun se făcuse mai cald decât oricând! Moșul s-a dezbrăcat imediat și a rămas într-un maiou roșu cu alb și în izmenele cele bune de Crăciun (unele roșii cu fulgi albi care cântau *Jingle Bells* când le trăgea pe el). Se înfierbântase și devenise lipicios, dar nu-i păsa. Era

gata să facă orice ar fi fost nevoie ca să iasă afară în siguranță *chestia* aceea din ou.

În tot acest timp, Moșul și spiridușii încercaseră să ghicească ce anume se foia în ou. Unii spiriduși se gândiseră la niște iepurași mai mari, alții erau de părere că nu putea fi decât un ditamai ursul polar. Spiridușilor le treceau prin minte o sumedenie de păreri prostesti și niciuna dintre ele nu era adevărată.

Dar, desigur, *ei* nu citiseră începutul acestei povești, așa ca *voi*. Sunt sigur că voi ați ghicit deja că oul despre care vorbim era exact oul acela special despre care v-am povestit la început – deci, spre deosebire de Moș Crăciun și de spiriduși, voi știți *exact* ce era înăuntru...

Curând, în calendarul de advent al Moșului n-a mai rămas decât o singură ciocolată, iar asta însemna că venise Ajunul.

— Hai, oușorule, nu mai avem timp! a oftat Moșul și a bătut ușurel cu palma coaja netedă de sub fundul lui.

Toții spiridușii de la Polul Nord și familiile lor se adunaseră în camera de clocit ca să-și arate sprijinul. Unii veniseră cu lumânări. Alții aduseseră de-acasă mici reșouri electrice. Se așezaseră laolaltă în jurul oului și cântau colinde cât era ziua de

lungă, încercând să-l încurajeze pe hâțănătorul dinăuntru oului să-și croiască drum afară!

După o vreme, Trompețică a inspectat oul plimbându-și palmele peste fiecare centimetru de coajă. Când a terminat, s-a întors cu o expresie îndurerată pe chipul lucind de transpirație spre mulțimea care aștepta.

— Oul din spatele meu n-are nici măcar o crăpătură.

Moș Crăciun a oftat adânc. Știa că venise momentul să se dea jos de pe ou și să se pregătească pentru...

CRAC!

În încăperea a răsunat un zgomot puternic. Toți spiridușii au sărit încântați în picioare.

— Ssst, liniște toată lumea! a șuierat Moșul.

Din vârful oului, de unde stătea, a lăsat mâna în jos și a pipăit coaja netedă. Și-a plimbat degetele peste suprafața lucioasă, care nu mai era înghețată, ci de-a dreptul caldă. Palma lui s-a oprit brusc. Simțise ceva. Și-a mutat degetele înapoi câțiva milimetri și iat-o: în coaja oului era o crăpătură extrem de fină, dar cât se poate de reală.

TOM FLETCHER

— A început! a exclamat Moș Crăciun.

În toată camera s-au împrăștiat cât ai clipi șoapte pline de încântare, iar Moșul s-a dat jos cu grijă de pe ou și a rămas să se uite la el alături de spiriduși.

Și-atunci s-a auzit un huruit foarte profund. Era un zgomot foarte distinct, semăna cu huruitul unui tren în depărtare sau cu chiorăitul foarte puternic al unei burtici deosebit de flămânde. Huruitul venea *dinăuntru* loului! Moș Crăciun s-a uitat la cei opt spiriduși care îl găsiseră. Toți păreau cuprinși de o agitație nervoasă – sau poate de niște nervi agitați, era greu de spus.

Huruitul a devenit mai puternic. Oul a început să se zgâlțâie. Crăpătura cea fină s-a mai lărgit puțin. Devenise de-acum o crăpătură *mare, adâncă și închisă* la culoare, prin care aproape că se vedea înăuntru.

Spiridușii s-au apucat strâns de mâini. Lui Trompețică i-a scăpat un sunet ca de trombon.

Pe urmă, la fel de brusc cum începuse, totul a părut să se oprească.

Huruitul a încetat.

Hâțânatul a încetat.

N-au mai apărut crăpături noi.

Doar liniște.

Toată lumea din încăperea a rămas nemișcată, în afară de Moș Crăciun. El a făcut un pas curajos înainte și s-a uitat înăuntrul oului. Nu se vedea mare lucru. Era întuneric beznă – dar părea totuși să strălucească ceva acolo. Când Moșul s-a aplecat să se uite mai bine, sclipirea misterioasă a CLIPIT!

— E un OCHI! a exclamat Moșul cu răsuflarea tăiată.

Ochiul se uita la toată lumea din cameră.

Moș Crăciun a sărit până-n pod, ceea ce i-a făcut pe toți spiridușii să sară aproape până-n pod! Când au revenit cu picioarele pe pământ, au izbucnit toți în hohote nervoase de râs la gândul că se purtau ca niște mâțe sperioase.

Și atunci s-a întâmplat.

Crac-A-BUUUUUUUM!

Moșul și spiridușii s-au aruncat la pământ și și-au acoperit capetele, iar oul a explodat într-un miliard de bucățele lucioase, împrăștiind în cameră o ploaie de cioburi mărunte de coajă care cădeau peste capetele lor ca o pulbere scânteietoare.

TOM FLETCHER

Moșul s-a ridicat încet în picioare și a suflat ca să alunge din mustăți și din barbă fărâmițele de coajă. Și-a scuturat sclipiciul de pe izmene și și-a șters ochelarii rotunzi, iar când i-a pus la loc pe nas nu i-a venit să-și creadă ochilor. În mijlocul camerei, acolo unde cu câteva clipe înainte stătea oul, se vedea ceva imposibil. Numai că erau la Polul Nord, unde *totul* este posibil.

— Ce-i asta? au strigat spiridușii.

Apoi au auzit un

GRRRR!

— Să nu mai am eu parte de plăcinte, a exclamat Moș Crăciun cu lacrimi în ochi, dacă ăsta nu-i un pui de **DINOZAU**!

